

Nicoline Wisse Smit schreef een kinderboek over scheiden:

“Ouders die gaan scheiden, communiceren niet meer met hun kind”

Voor een kind is het vaak moeilijk te begrijpen als ouders gaan scheiden. En de ouders liggen vaak te veel met zichzelf overhoop om het goed uit te kunnen leggen. Toen Nicoline Wisse Smit (36) - de zus van Prinses Mabel - zelf ging scheiden, dacht ze: dat ga ik anders doen. Ze schreef het boek *Julia heeft twee huizen*, speciaal voor kinderen. Hiermee probeert ze hen door een moeilijke periode heen te helpen.

“Er lag een dik boek over opvoeden naast mijn bed, direct na mijn scheiding. Ik noemde het de bijbel omdat ik er zo veel aan had. 's Avonds, als ik alleen in bed lag, bladerde ik er vaak even in met de gedachte: heb ik het als moeder nou goed gedaan vandaag? Als mijn dochter Lotte (7) ineens ruzie had met haar vriendjes, bijvoorbeeld. Dan pakte ik het erbij, liep met mijn vingers door de index en zocht op verdriet of boosheid en dan ging ik lezen. Wat zit er achter haar gedrag? De scheiding? Voor mij was het vooral fijn om van een derde partij professioneel advies te krijgen, naast de gesprekken met mijn moeder en mijn vrienden.”

“Vijf jaar geleden zijn mijn ex en ik uit elkaar gegaan, mijn dochter Lotte was toen tweeënhalf. We hebben er lang over gedaan om de knoop door te hakken. We probeerden van alles om bij elkaar te blijven: de helft van de week ergens anders wonen, slapen op het logeerkamer, noem maar op. Maar op een gegeven moment ging het niet meer. Achteraf denk ik dat de scheiding voor ons alledrie goed verlopen is, voor zover je van goed en slecht kunt spreken. Mijn ex woont in de buurt en zijn ouders en

ik kunnen nog goed met elkaar opschieten. Dat het zo goed gaat, is niet vanzelfsprekend. We hebben het afgedwongen door er hard aan te werken. Na de scheiding zeiden we tegen elkaar: we worden compagnons en Lotte staat centraal.

er is gebeurd. Je gaat niet even met je kind op de bank zitten om te zeggen dat zijn of haar ouders uit elkaar gaan. En nu is er een boekje van mijn hand. Waarom? Ik heb altijd graag geschreven. Ook omdat ik een communicatiebureau

“Na de scheiding zeiden mijn ex en ik tegen elkaar: we worden compagnons en Lotte staat centraal”

Uiteindelijk denk ik dat we nog nooit zo goed hebben gecommuniceerd! Ik zeg wel eens voor de grap: 'Hadden we dat tijdens onze relatie niet kunnen doen?'"

Betrek je kinderen erbij

“Volgens mij moet je als je gaat scheiden niet bang zijn je kind erbij te betrekken. Wat er nu vaak gebeurt, is dat ouders stoppen met communiceren met het kind. Te veel emoties, te veel vragen, te veel zorgen waar ze zelf niet uitkomen. Ouders liggen met zichzelf overhoop en dat is begrijpelijk. Toch heb je een verantwoordelijkheid naar je kinderen toe. Ik geef toe: het is heel moeilijk om uit te leggen wat

heb, schrijf ik veel. Dit kinderboek had ik destijds zelf goed kunnen gebruiken. Toen mijn ex en ik uit elkaar gingen, was er vooral informatie voor volwassenen, zoals het boek dat naast mijn bed lag. Maar voor jonge kinderen was er niet zo veel. Ik hoop dat het eindresultaat een handvat zal zijn voor kind en ouder. Het is vooral bedoeld om het kind - met een leeftijd vanaf zes jaar ongeveer - vertrouwen te geven. Het gevoel dat het over de scheiding mag praten, ook al weet het kind misschien zelf niet goed wat het voelt. Om de situatie bespreekbaar te maken, staan er vragen in het boekje als: 'Heb jij dat ook, dat je soms denkt dat het voor papa niet leuk >

◁ is als je met mama plezier hebt? Aan de hand van zo'n vraag kunnen ouder en kind stilstaan bij een moeilijk onderwerp en samen praten over de toekomst. Of ik denk dat het feit dat Mabel mijn zus is de verkoopcijfers doet stijgen? Het gaat niet om de verkoopcijfers. Al help ik er uiteindelijk maar een gezin mee, dat is voor mij honderd maal belangrijker. Eigenlijk zou ik willen dat dit boek helemaal niet nodig zou zijn."

Geen valse beloftes

"Het boekje gaat uit van een rooskleurig verloop van de scheiding, waarbij de ouders samen zorgdragen voor de opvoeding. Maar het is realistisch, zonder valse beloftes. Natuurlijk is elke situatie anders, maar in alle gevallen moet je erover praten en niet weglopen voor pijnlijke vragen. Het is belangrijk om duidelijkheid te scheppen. Mijn dochter was jong toen we uit elkaar gingen. Ik merkte dat mensen in mijn omgeving, bijvoorbeeld op het schoolplein, niet goed wisten hoe ze ermee om moesten gaan. Hoe leg je je kind uit dat een klasgenootje twee huizen heeft? Ik wilde die ouders zeggen: leg het nou gewoon uit. Ook al maak je jezelf daarmee kwetsbaarder. Zo wordt Julia, de hoofdpersoon in het boek, in de klas een jokkebrok genoemd als ze vertelt twee huizen te hebben.

Kinderen willen ook vragen beantwoord hebben bij een scheiding. Alleen kunnen jonge kinderen die vragen nog niet goed onder woorden brengen. Ze denken echt dat als ze maar lang genoeg lief doen, papa en mama wel weer bij elkaar komen. En als je daar niet over praat, gaan veel kinderen denken dat het door hen komt. Verantwoordelijkheid nemen is de taak van beide ouders. Veel te veel kinderen van gescheiden ouders hebben geen contact meer met hun vader. Stel je eens voor hoe dat gaat. Dan zegt de moeder gewoon keihard tegen het kind: 'Je vader wil je niet meer zien of heeft geen tijd meer voor je.' Dat is zo moeilijk, want wie moet je als kind dan nog vertrouwen?"

De allerliefste papa en mama

"In het begin dacht ik ook echt dat ik als ouder had gefaald. Ik voelde me lange tijd zo schuldig. Maar het grootste compliment na de scheiding kreeg ik toen Lotte

"Ik merkte dat mensen in mijn omgeving niet goed wisten hoe ze met onze scheiding om moesten gaan"

het concept van het kinderboekje las. Ze vroeg of ik één zin eruit wilde halen. Daarin zei de hoofdpersoon: 'Papa en mama zijn het allerliefste van de wereld.' Volgens mijn dochter zou de lezer dan denken dat het boekje alleen over haar gaat; ze gelooft echt dat alleen haar ouders het liefste zijn. Prachtig vond ik dat. Dat is toch geweldig, dat je dat als ouders vier jaar na de scheiding te horen krijgt? Dat de scheiding toch redelijk goed is verlopen voor Lotte, komt vooral omdat mijn ex en ik echt ons best hebben gedaan. Eigenlijk kent Lotte ons niet ruziënd. Dat verantwoordelijkheidsgevoel en het zoeken naar de beste beslissing hebben we – mijn zussen Eveline (26) en Mabel (38) en ik – meegekregen in onze opvoeding. We hebben geleerd om door te gaan. Mijn moeder is na het overlijden van mijn vader opnieuw gelukkig getrouwd met een man die we als vader beschouwen. Ik ben ook

niet iemand die sip gaat zitten denken: O jee, ik ben een alleenstaande moeder. Mijn vader was nog jonger dan ik nu ben toen hij overleed. Ik vind: je leeft maar een keer, durf bij te dragen, die verantwoordelijkheid heb je! Bij mijn zussen zie je die gedrevenheid ook. Eveline is topsporter en Mabel is een betrokken moeder, maar werkt ook aan een betere wereld via haar werk. Nu Mabel zelf kinderen heeft, begrijpt ze beter hoe mijn leven in de eerste jaren van Lotte is geweest. Ze is trots op me, dat vertelt ze me vaak. En ik ben trots op haar. Maar op één puntje moeten Mabel en Friso zichzelf nog bewijzen. Hun kinderen hebben nog niet gezegd: jullie zijn de liefste papa en mama van de wereld. Daarvoor moeten ze nog even wachten tot beide kinderen kunnen praten!" □

Julia heeft twee huizen, verhalen voor kinderen van gescheiden ouders, Nicoline Wisse Smit, € 14,50.